

03.03.2005

U-DUUR

Nr 2

OLULISEMAD HETKED

kontsert TÜ kammerkooriga	16.03.2004
Tartumaa naiskooride laulu-päev	27.03.2004
konkurss Rakveres	3.-4.04.2004
E. Mägi loomingu lindistamine	23.-24.03.2004
sillakontsert koos TAMiga	27.03.2004
Triin Kochi magistrieksam Pergolesi STABAT MATER	15.05.2004
Tartu laulupidu	26.06.2004
üldlaulupidu Tallinnas	1.-4.07.2004
Gaudeamus Riias	9.-11.07.2004
ENLS 10. aastapäev	17.10.2004
jõulukontsert koos TAMiga	17.12.2004
kooriühingu aastapreemiade jagamine Estonias	23.01.2005
suusalaager Järvekülas	28.-30.01.2005
lindistamine	24.-26.09.2004 3.-4.12.2004 25.02.2005
juubelikontserdid	1.-2.04.2005
Põhjamaade üliõpilaskooride festival	21.-24.04.2005
vaimulik laulupidu Tartus	11.-12.06.2005

Naiskoori? Aga milleks?

“Mis kasu sa sest laulmisest saad, mine vähemalt segakoori, saad ehk mehele- gi!” oli nii mõnegi tuttava reageering, kui kuulis, et lähen naiskoori. Ehkki minu valik oli juba tehtud, pidasin neile vajalikuks vastata: ”Kõik, millest me otseselt kasu ei saa, tuleb Jumalast.”

Olin tegelikult juba kooliajal neidude- kooris lauldes hoomanud hulga naisole- vuste ühistegevusest tulvatavat energiat. Arvasin, et see on veelgi võimsam nais- kooris, ja ma ei eksinud, kuid TÜAN-s lisandus puhtalt muusikalisele küljele veel musketärilik “üks kõigi, kõik ühe eest” dimensioon ning “riigisaladuse” hoidmise oskus.

Ja kas pole siis mõnus paaril korral nä- dalas lahkuda kahesoolisest maailmast ja olla varjul vastassoo pilkude, sõnade ja tunnete eest. Mõtted on vabad meel- dimise ja mittemeeldimise koorimast, olgu see siis kasvõi murest mõne tühise iluvea või lauluharjutusega kaasneva totakas-naljaka näoilme pärast.

Nii võib end kogu oma ihus ja hinges ülendada muusika meelevalda ning helistada iseenda ja kaaslaste rõõmuks kõige imeväärsemat pilli maailmas – inimhäält. Saab olla inimestega, kelle- ga on sul ühised naljad ja saladused, kes hingavad sinuga samas taktivahes või kodus, kui teisiti pole lubatud.

Milline suurepärase pinnas kauni muusika loomiseks!

Maskuliinne pool maailmast, eriti ühendused, milles sisaldub sõna mees- koor, pole siiski sugugi tõrjutud seisus- ses, vaid tõele au andes lausa eksistent- siaalselt vajalikud. Poleks naiskoore ilma meeskoorideta ega meeskoore ilma naiskoorideta, sest looduses valit- seb juba kord mingi tasakaalustav jõud. Nagu ka see jõud, mis erinimeli- sed teineteise poole tõmbuma paneb ja mis on peale ühenduste nais- ja mees- koor, otseselt “süüdi” minu praeguseks juba 4-liikmelise perekonna tekkes.

Ütle siis veel, et laulmisest midagi kasu pole ja mine võta kinni, on see naiskoor siis Jumalast või ei.

Reet Alapuu

TÄNASES LEHES

- Juubeliürituste kava
- Naiskoori lauluaastad — kas kau- nimad aastad mu elus?
- Värsivormis juubelitervitus kosi- laskoorilt
- Uus spordiala JALGKORVPALL
- Mis on KHAOS?
- Rakvere, Tartu, Tallinn, Valmiera, Riia - tutvustame end maailmas
- Puhkus Hellenurmes — Veskiemanda sooduspakkumised!
- Õigel koorilauljal on pärg alati peas!
- Väljavõtteid koorilaulja päevikust

Hea lugeja, sinu käes on järjekordne number meie koori ajalehest. Selline oma ja pisut kodu- kootud. Ning just seetõttu armas.

U-Duuri 2. number ilmub koori 60. juubeli päeval. Seetõttu leiad siit lisaks 2004-2005 aasta sündmustele ka paar pilguheitu aegade taha ning tervitusi meie sõpradelt ja kodustelt.

Palju õnne kõigile koori sünnipäeva puhul!

NAISKOORI ELUJÕU ALLIKAD

Mis peitub TÜ Akadeemilise Naiskoori edukuse taga? Selle küsimuse üle ärgitas mind mõtlema 2004. aasta kevadel Rakveres toimunud kammerkooride konkursil saadud tunnustus. Olime tublid kolmes kategoorias: C. Kreegi loomingu esitajatena (kohustusliku lauluga “Meil aiaäärne tänavas”), parim kammernaiskoor (mis parata, et kammernaiskoore meil Eestis nii vähe on ja konkurents pole nii suur, kui olla võinuks) ja saime klassikaraadio eriauhinna eesti koorimuusika kõrgel tasemel esituse eest. Kuidas jõuab meie koor selliste tulemusteni?

Kahtlemata on meie koori trumbiks ja “vaimseks emaks” dirigent Vaike Uibopuu. Tema isiksus, andekus, sügav muusikaline tunnetus, kogemused, tema hääleseade, tehnika, oskus jagada energiat ning suutlikkus olla vastupidav ning järjekindel töös.

Lisaks on meie koori edu taga koormeister Ene Ahvena, hääleseadja Viviane Kallaste ja koori juhatuse kõrgetasemeline töö. Kui ühe kooriga teevad tööd oma ala professionaalid, on võimalik saavutada häid tulemusi koorimuusika vallas ka tavalistele üliõpilastega, kellest enamik on lõpetanud nõrga solfedžoga lastemuusikakooli. Dirigendi amet ei ole vaid dirigeerimine. Eelkõige kujutab see amet õpetamist, lauljate vokaalsete ja psühholoogiliste võimete arendamist. Vaike on õpetanud meid eelkõige tööd tegema iseendaga ja pingutama igal alal, millega me iganes oma elus tegeleme.

Meie koori edukuse teiseks oluliseks allikaks on koorilauljad ise. Need noored neid ja naised, kes naiskoori tulevad, on kõik äärmiselt rõõmsameelsed, sõbralikud, endast ja teistest hoolivad, südamlikud ja tundlikud. Igaüks meist on omaette särav pärl. Kõik koos oleme jõud, mis on võimeline kuulajate südameid liigutama ja kustumatuid muusikaelamusi kinkima. See sõpruskond, mis naiskooris tekib, on väga pikaajaline ja tugev. Üksteisele olakse toeks, nõuks ja abiks ka väljaspool kooritegemisi.

Kuigi ühe noore naiskoorilaulja elus on nii palju sisemisi ja väliseid ahvatlusi, peab ta need endas tihti maha suruma, et koorimuusikat teenida ja olla TÜ Akadeemilise Naiskoori väärikas ning kohusetruu liige. Armastus muusika vastu on see, mis meid kõiki siin kooris ühendab. Muusika nimel oleme valmis kõik pingutama ja andma endast parima. Kuigi pingutus on vaevarikas, tihti ebamugav, ennast ületama sundiv, on see ka sügavalt rahuldust pakkuv - küll harva, kuid seda õnnelikumad ja rahulolevad on dirigendi ja koorilauljate näod peale edukat proovi või esinemist.

Merili Küppar

KAUNIMAD AASTAD MU ELUS?

Kümmekond lauluaastat TÜAN-is väärivad meenutamist. Liitusin kooriga ajal, mil elu huvitavaks muutmiseks polnud just palju võimalusi. Lauluharjutused ja kooriellu vältimatult kuuluv intensiivne seltsielu aitasid argiritiiniist üle saada, igapäevamured unustada ja rõõmsat tuju hoida. Seda enam, et koorilaulu harrastasid pea kõik mu lähimad sõbrad ning abikaasagi.

Laulmine kooris polnud meie jaoks lihtsalt hobi, vaid **eluviis**. Arvestades nõukogudeaja piiranguid, polnudki ime, et sõprade ringis kutsuti seda eluviisi siseemigratsiooniks. Koorilaulu abil lõime endale uue, rikka ja vaimustava maailma, milles oli rõõm elada: kontserdist kontserdini ja laulupeost laulupeoni, sekka kuraasikaid tantsuõhtuid ja laulureise.

Vaike Uibopuu käe all musitseerimist alustades avastasin, et hoolimata varasemast laulukogemusest on mul veel palju õppida: nii õiget hääletegemist kui tundlikku kõrvakuulmist. Vaike oli suurepärase õpetaja – särava ja vaimuka isiksusena suutis ta panna lauljaid ennast ületama, ehkki töö, mida vajaliku taseme saavutamiseks teha tuli, nõudis ohtralt aega ja vaeva talt endaltki, lauljaist rääkimata. Aga mis tähtsus oli vaeval, kui selle tulemusena sündis **MUUSIKA!** Vaike süstis meisse kõigisse muusikaarmastust ja nõudlikkust enda vastu ning õpetas seadma kõrgeid sihte. Kuidas teisiti saanukski saavutada edu?

Võimatu on üle hinnata **emotsionaalset haridust**, mille omandasin akadeemilises naiskooris. Selle all mõtlen nii nootide kui heliloojate mõttemaailma tundmaõppimist kui kindlasti ka laulude/teoste esitamisel kogetud elamusi. Need vaimsed pingutused, mis sündisid laval ja töid saalis istujate näole naeratuse, on tõepoolest kogemist väärt. Kõlab ehk lapsikult, kuid usun, et iga taoline ülev hetk muutis meid paremateks inimesteks ja suurendas ühtekuuluvustunnet. Taolisi suurhetki oli palju, kuid ma ei tahaks ühtegi neist eraldi esile tõsta. Lauluaeg TÜAN-is on minu jaoks terviklik eluetapp täis intensiivset vaimset kasvamist, eneseotsinguid ja laulurõõmu – võib olla olidki just need

**Koorilaulu abil
lõime endale uue,
rikka ja vaimustava
maailma, milles oli
rõõm elada.**

Siiri Maimets

KOORIMUUSIKAST JA KONKURSIST

03.-04. aprillil aastal 2004 toimus Rakveres kammerkooride konkurss, kus osalesid nais- ja kammerkoorid üle kogu Eesti – meeskoore seekord kahjuks kohale ei tulnud. Võistlus toimus mitmes erinevas kategoorias ja kahel päeval ning see andis kooridele võimaluse ennast žüriile ning publikule meelde jäävaks muuta. Samas andis see ka hea võimaluse oma repertuaari mitmekesisust demonstreerida (eeldusel, et seda osatakse ära kasutada). Kohustuslik laul oli erinevates kategooriates erinev, kuid sidusaks muutis valiku see, et kogu kohustuslik lauluvalik oli eesti koorimuusika meistritl **C. Kreegilt**. Saali akustika ei olnud just kõige parem, kuid ühiseks mõeldud võtmiseks parasjagu avar ja kõikidele osavõtjatele ühtmoodi võrdne. Koore hindas professionaalidest koosnev rahvusvaheline žürii.

Esindatud olid kammer- ja naiskoorid üle kogu Maarjamaa. Koosseisud varieerusid: oli arvukamaid ja kasi-namaid. Lauljate vanusevahegi päris suur — lastest kuni eakate laulumeeste-laulunaisteneni välja. Kuulates järgemööda ülesastuvaid koore hakkas nii mõndagi silma ja mõndagi lausa torkas kõrva.

Mulle ei ole siiani selgeks saanud, kas eesti koorid peavad laval olles alati kramplikult **mitte-naeratama**. See tundub esmapilgul naljaks, kuid surmtõsisete nägudega musitseerimine (eriti veel siis, kui koor laulab õnnest, lilledest, armastusest, kevadest) muutus nagu esinemiskaanoniks – tõsiselt peab, on ju ikkagi konkurss! Loomulikult ei olnud see nii kõikide kooridega, kuid kahjuks enamusega... **Naeratage ometi!** Hea lavalise mulje oma naerul nägude, ühtlase esinemisriietuse ja väärilt väljapeetud esinemisega jättis **Tartu Ülikooli Akadeemiline Naiskoor** (dirigent V. Uibopuu). Kas võimendatud esinemisgrimmi suudab niigi ilusat eesti naist kaunistada, on

küsitav, kuid eks see jäägu juba õrnema soo esindajate eneste otsustada.

Nagu iga lauluvõistlus on oma žürii nägu, on iga koor oma dirigendi nägu. Kuulates sain aru, et mitmed koorijuhid on oma kooriga ennastsalgavalt tööd teinud, et saavutada kõlapuhtust ning ühtset tasakaalustatud ja nauditavat tulemust.

Kooride repertuaarivalik oli küllaltki erinev, kuid laiemas plaanis hõlmas siiski suhteliselt väheseid muusikaloo perioode. Palju lauldi 19. sajandi romantilis-pastoraalseid laulukesti ja 20. sajandi eesti heliloojate loomingut. Miks ei julge koorijuhid valida repertuaari lugusid renessansi-aegsest kooripolüfooniast, afektsest barokist või kanoniseeritud klassikutelt? Ma ei usu, et meil sellise repertuaari kättesaadavus ülemäära raske on. Keskmiste võimetega koorgi suudab eelmainitud repertuaarist üht-teist ära laulda, tuleb leida vaid koori jaoks vastava raskusastmega repertuaar.

Tublimad olid ka repertuaari osas rohkem vaeva näinud ning tänu sellele esitati ka kaasaegsemate heliloojate teoseid. Tuleb meelde, et **Tallinna Muusikakeskkooli Kammerkoor** (dirigent E. Eespere), kus peamiselt laulsid lapsed, oli valinud esitamiseks E. Rautavaara „Credo“, mis ei ole kindlasti kergema vastupanu teed minemine. Samuti on heameel sellegi üle, et sai kuulda ka eesti praeguse noorema põlvkonna heliloojate teoseid (P. Rips, A. Kruusimägi, M. Jaanson jt). Repertuaari julgem valimine on kasulik dirigendile, õpetlik lauljale ja vastutulelik kuulajale.

Esitustes hakkas reeglina kõrva kaks ebameeldivat nüansi: üldine *mf*-laulmine ja lauljate vähene tähelepanelikkus dirigendi tegevuse suhtes. Dünaamiline mitmekesisus oli olemas jällegi väiksemal arvul kooridel, kuid hea, et nendelgi. Eriti eredalt on mee-

les kammerkoor **Voces Musicales** (dirigent R. Joost) ja Tartu Ülikooli Akadeemiline Naiskoor, kes mõlemad näitasid nauditavat *pianissimot* ja kandvat ekspressiivset *fortissimot*. Väga kantileenselt ja sügavalt kõlas naiskoori aldirühm. Seda aitas eksponeerida ka oskuslikult valitud repertuaar, eriti ehe ja emotsionaalne oli E. Mägi „Pieta“. Oma tasakaalustatud häälerühmade ja selge ning läbimõeldud esinemisega ei jätnud külmaks ka **Tartu Ülikooli Kammerkoor** (dirigent T. Koch).

Nõnda ei ole ka üllatav, et just need kolm viimati mainitud koori oma kategooriates esimese koha said. *Grand Prix* läks sedapuhku Voces Musicalesele, kelle esinemised selle konkursi ühed silmapaistvamad olid. Vaadates noore dirigendi Risto Joosti tegutsemist mõistsin, kui vähe on koori ees vaja füüsilist liikumist selleks, et tulemus oleks rahuldustpakkuv ja kuulamapanev.

Rääkides peale konkursi žüriiliikme helilooja Tõnu Kõrvitsaga, tõdes tema, et rohkem peaks tunnustama eesti heliloojate loomingut esitamist ja jagas arvamust, et heaks näiteks oli TÜ naiskoori kava, kus oli A. Pärdi ja E. Mägi laululooming väga heal tasemel ette kantud.

Millised on järgnevad konkursid ja kooride võistlusalumised, ei tea, kuid head koorilaulu saab harrastada ka siis, kui selleks sotsiaalne ja majanduslik keskkond kõige paremaid tingimusi ei loo. Kui ei usu, siis vaadake, mis meie lõunanaabrite juures toimub...

KOORI 60. SÜNNIPÄEVA PIDUSTUSTE KAVA ehk info, mida peab kindlasti teadma:

1. aprillil kell 18 Tartu Jaani kirikus kontsert-jumalateenistus, G. B. Pergolesi "Stabat mater" ettekanne
1. aprillil kell 19 Tartu Kirjanike Majas vilistlaste teeõhtu
2. aprillil kell 10 Raadi surnuaia külastamine
2. aprillil kell 16 Tartu Ülikooli aulakontsert "Ood armastusele"
2. aprillil kell 19 Tartu Ülikooli ajaloomuuseumis piduõhtu

Khaos koguneb: "No, räägi, mis eile siis tegite? Ah niisama. Kadri, sa oled juuksuris käinud? Oled jah, nii nunnu. Hakkame laulma ka! Teate, keda ma eile nägin? Tegelt ka? Jälle uued kingad, Maarja?! Kus Airi on, kell juba seitse? Ma unustasin noodid maha. Piret, peas peavad laulud olema. Millal esinemine on..."

Khaos tekkis ansamblist Pehmed Huuled, mis tuli kokku kaks aastat tagasi ülikooli kevadpäevade Tuden-gilaulu võistluseks. Nalja sai nii meil kui ka kuulajatel. Lühikesed seelikud, omakirjutatud ja -seatud laulud ning erakordselt hea tuju. Egas pärast ei saanud siis ju päriselt lahku minna. Kes jäi, kes läks, kes tuli ja tekiski ansambel Khaos.

Khaos teeb proovi: "Võtame algusest. Kuulame siin Kadrit. Mustaks kisub. Nii lahe seade. Nõksutaks veidi põlvi ka. Leena hoia siin kõrgemale."

Väga hea. Appi, mul tekivad külma värinad. Kiirem tempo. Ma hakkam naerma..."

Khaos moodustub, kui Kadri, Maarja, Leena, Piret ja Airi kokku saavad ja üheskoos suu lahti teevad. Esmakordselt juhtus see eelmise aasta jõulukuul, mil toimus esimene etteaste TÜ välistüliõpilaste jõulupeol. Siis puudus meil veel praegune nimi, mille leidmiseks ja avastamiseks kulus aega selle aasta kevadeni. Khaos iseloomustab erakordselt värvikalt meie pidevat kaost enne varasemaid esinemisi – viimasel hetkel valitud laulud, üheskoos kombineeritud seaded ning pidev ajapuudus. Olenemata kõigest oleme säilitanud terved närvid ja tahtmise koos laulda.

Khaos esinemise eel: "Naeratame ikka ka. Kas ma ikka saan selle sol-i kätte? Võtame kiirema tempo. Piret, laula soprani käiku. Silmside, tšikid. Liigume ka..."

Esimene suurem etteaste oli meil laulukonkursil Estvokaal, kus suutime esinemisega üllatada eelkõige iseendid. Kindlus on tekkinud läbi erinevate etteastete – suvine esinemine Leigo talus, sügisel korpo-

TÕELINE K(H)AOS *

ratsioonidevahelisel ballil, naiskoori kontserdil.

Khaos kontserdil: "Lollipop, lollipop... Ei, aeg ei peatu, ei, ei... Suudle, mind... Kella hää, kutsub õue... Alleaa, alleaa, alleaa... You give me fever... Tears in heaven..."

Repertuaari valimisel lähtume kõigepealt selle sobivusest meile kui püsimatutele. Uudsed seaded, värvikad kooskõlad ning mõnus enesetunne kooslaulmisest - see on meie taotlus.

Khaos läheb koju: "Läheme sööme väikese koogi ka? Tšau, musid! Näeme siis homme."

Airi Vettik

* lugu on kirjutatud U-Duuri 1. numbri jaoks (dets 2003), kuid tehnilistel põhjustel jäi siis avaldamata

Tartu Ülikooli naiskoori töö-, spordi ja puhkekeskus Hellenurme vesiveskis

Endiselt välja pakkuda tooted - teenused Hellenurme vesiveskis:

Talgupakett sügisel: lehtede riisumine ja kohalt ära vedu käruga, lõkkel soojendamine, mõisapargi mängunurgas kõikide atraktsioonide äraproovimine. **Toiduks** ühiselt valmistatud suveniirmulgipuder hapukoorega ja suveniirmannavaht suveniirmapiimaga, suveniirkakk ja -kook, joodav hästi vabal valikul.

Talgupakett kevadel: okste ja muu talvest jäänud risu koristus ja põletus suurel lõkkel, jalgsimatk Vitipalu radadel, päikese käes peesitamine. **Toiduks** ühiselt valmistatud nõgesesupp hapukoorega, kakud ja koogid ja kerged joovastavad joogid vabal valikul. Toimumiskoht veski ees, taga, sees, Vitipalus.

Talgupakett talvel: jõulusoku ja muude jõuluvidinate meisterdamine, piparkoogitaigna kokkukeeramine. **Toiduks** ühiselt valmistatud suveniirtangupuder hapukoorega, kakud, koogid. Joogiks kuum glögi nii ühes kui teises variandis. Toimumiskoht veski ees ja sees.

Spordipakett talvel: suusatamine nii päeval kui kuuvalgel (avatud suusarada veskist maratonirajale, kus Elvasse 10 km, Palule 3 km), uisutamine paisjärvel, eritellimisel soe saun ja soe tuba. **Toiduks** suveniirmulgipuder hulga joogikraamiga.

Spordipakett suvel/kevadel meessõpruskollektiividele: Palliplatsid mitmel suunal, ujumine, lõke, laul ja tants. Telkimine. Parvesõit. Matkarajad Vitipalus. **Toiduks** midagi ühiselt kokku keeratud, mida jätkub järgmise päevani.

Kõik pakettid a'2 hõbekrooni, ISIC kaardiga 1 kuldkroon, hinna sees ka juba käibemaks. **Annab kaubelda!!!!** Kõiki variante on juba proovitud hea mitu aastat ja veel rohkemgi - sissetöötamisel on juba uued tootepaketid, mis proovimiseks vaid TÜANI liikmekaardi ettenäitamisel või TÜANI lauljatele eriti lähedal seisvatele isikutele!

Teata ette ja kae esi!

Veskiemand Mae

MEIE MEHED :)

Kavalier-koorid on meie õuele alati tere- tulnud. Kes tulevad, kes lähevad, aga omad jäävad! Nagu Vaike ikka sageli kooriproovis ütleb: "Minge jah sinna suusa- laagrisse/jõulupeole, saategi ehk lõpuks mehele!" No ja ega meie ei taha siis ju ometi teistpidi talitada.

Noori rebaseid tuleb meeskooridega sõb- runema esialgu osavalt keelitada- meelitada. Pajatada vahvaid lugusid mees- poolte toredatest omadustest, ilusatest silmadest ja vilunud tantsuoskusest. **Ja lõpuks lähevadki õnge!** Vanemaid olijaid peab seevastu pigem tagasi hoidma, sest kogemused varasematest aastatest on ma- gusad ja nende vastu juba ei saa. Kostüü- mid jõulupeoks õmmeldakse juba kuu enne kauaoodatud pidu ja suusakotid paki- takse nädal enne laagrit. Suusadki seisavad üllatavalt vara esikunurgas, otsad rõõmsalt ja kavalalt kaardus. Nagu paistab, oleme usinad ja ettenägelikud tütarlapsed ega jäta midagi viimasele hetkele.

Olen alati kahtlustanud, et laulumehed, need ikka teavad, mis ühele ülikooli aka- deemilisele lauljannale hea on. Loomuli- kult hea vorm aasta läbi ja seda ennekõike muidugi kevad-suve hooajaks. Alustada tuleb aga juba varakult, seega talvel, tea- vad mehed. Selgi aastal avastasin enne laulupidu, et rahvariide pihiku haagid ei ulatu taas kokku (ilmselt oli riie pesus kokku tõmmanud). Seega pakutakse meile enese vormis hoidmiseks hõrgutisi mee- leoluka jõulupeo ja lumise suusalaagri näol. Ainuke oht on selles, et nendest (nii üritus- test kui ka meeskooridest) võib väga ker- gesti sõltuvusse jääda. Oi-oi-oi!

Tartu meeskoor üllatab meid alati osavalt oma imeilusate kostüümidega. On põhjust kahtlustada nende salapäraseid õmblemis- oskusi. Viimane jõulupidu "**Disko- aeroobika**" tõi taaskord meie ette era- kordselt sihvakate jalgadega mehed liibu- vates trikoodes, Marati dressides ja suk- pikstes. Tõelised mehed Jane Fonda karmi aeroobikakäe alt! Trenn oli hoogne, kalo- rid kulusid ja aeroobikakuningaid- kuningannasid jagus terveks õhtuks.

Kingipaki lunastamise etteastedki saavad iga aastaga särtsu ja põnevust juurde. Meie Gretheni ja baritonide inimpüramiid oli enneolematu. Kõik hoidsid hinge kinni

ning lootsid salamisi, et järgmisel aastal astutaks ette juba saltode ja tuleneelamise- ga.

Mõtlen samas, et mis neid mehi siis enne jõulupidu sel moel pingutama paneb - soengud, kostüümid, musklite väsitavad pumpamised jõusaalis. Arvan, et sama- väärse ettevalmistusega naised roosades liibukates, sädelevates seelikutes ja pea- paeltes. Pole kahtlustki, et iga diskoline sai sellest ise aru, kui peopaiga uksest astusid aeroobikatrikoodes sisse vaieldamatult jõuluaja kõige treenitumate tuharatega lauluneid - Karmen ja Kadri.

Esispagaadi ja -sillaviskajad olid meil seega hommikuni olemas. Isegi jõulumees Santa-Leis ei suutnud imestusest pilku tüdrukutelt kingikotti suunata. Mehed olid rõõmsad, naised ilusad, sööki ja muusikat ohtralt. Ja pidu läkski jälle täiega korda!

Tipi meeskoor seevastu teab juba varakult ette, et jaanuaris ei ole meie jaoks muu püha kui suusalaager. Kord aastas peab ju ometi suusad ja uisud alla saama. Külma- kraadid olid Haanjas sel korral kõrgema sordi ja lumi esmaklassiline. Suusalaagris olid kõik taas pühapäeva-tipp-sportlased - rajad olid pikad, näod punased, spordi- kommentaatorid Lembitu ja Toomas tegid intervjuusid, kuid kiiret ei olnud kellelgi.

Teatevõistluses tundsid viimase koha oma- nikud samapalju rõõmu kui esimesed, sest suusad, need pole ju mingid jookkusussid. Ripsmed ja habe läksid härra, kuid nii oligi ilusam. Abivalmis soojendajaid oli iga künka otsas. Traditsiooniline õine orienteeruminegi võistkonniti kujunes ühiseks tähistaevalikuks matkaks käre- da pakase käes. Kui tuli tuju mäest alla veere- da või teisi lumega kostitada, siis palun väga, keegi ei pahandanud. Kes tegi taga- si, kes tänas meeldiva elamuse eest.

Ühesõnaga: metsarada vedasid mehed, supikaussi tassisid mehed, muusikat keera- sid mehed, lõket tegid mehed, külmarohtu pakkusid mehed ja väsinud piigasid met- sast koju kandsid kätel mehed. Ja nii igal aastal!!! Loomulikult oli meil vaja see kõik ka vääriiselt välja teenida. Osavamad näitasid piruette jäähokit mängides, teised tegid jõu- ja ilunumbreid saunas ja 24 tun- di avatud jääaugus. Maitvalt suhkru- se pontšiku teenisid välja kõik. Näm-näm!

Oh milleks üldse vaja on meil naistest tehtud koori? Me lihtsalt laulaks "Oma saart" – ei mehed nendest hooli.

Ja laulupidudelgi saaks kõik mehed ühes marss'i ning Tähemõrsja lipukest meil poleks vaja tass'i.

On kevadeti Toomemäel üks igivana komme.

Kaks koori Inglisilla pääl, mis sest, et sess on homme.

Oln'd suvel palju pidusid küll Tallinnas, külla Riias.

Me ikka ühes vagunis kuid jälle – naised liias.

Meil jõulukontsert aulas hoos, saal kuulajaist on pungil.

Sealt näärripeole lähme koos me isevärki tungil.

Ja sellest kaunist kõrgest DO-st mis sopran poetab saali, saab meeste huulil lihtsalt JO, sa kummarda või praali.

Ka naine mul ja pruutki tal nüüd koorist tuli võtta.

Ka selle lihtsa asjaga Me muidu jääks vist hätta.

Ma tänan sind, mu rukkirääk, et sinu aknal tuvi.

Meil tasa voogab muusika ja südames on suvi.

Kas tõesti ilma naisteta me elu poleks tore?

Ma vastan, sõbrad, kindlasti – see elu oleks kole!!!

Airi Vettik

Margus Arak

SÜGISREIS VÖRRU

18.09.2004 Vörüs. TÜAN ja Kannel ühiskontsert. Veelgi parem kringel.

Soe vastuvõtt. Rahvast täis saal.

Palju punaseid pluuse. Palju kaunist koorimuusi- kat. Lilled ja kiitus mõlemale poolele. Hea kohv.

Lubadused teinegi kord koos laulda. Huvasti- jätt. Koju Tartusse. Kaunid mälestused.

Karmen Puidak

Oli ilus päikesepaisteline maihomik, kui seadsin sammud ülikooli aula poole. Kell Tartu raekoja tornis lõi 11. Hinges oli ärev tunne ning eelaimdus, et just täna toimub midagi erilist.

Prooviruumis ootasid vanad tuttavad naeratavad näod. Sisse astus Triini, kes vaatamata sellele, et oli tema magistrieksami sooritamise päev, suutis nalja teha ning meile naerata. See tegi kõigi tuju meeletult heaks.

Lavalemineku aeg. Süda tagus kiiremini kui tavaliselt, sest saal oli rahvast täis ning esimeses reas istus

Triini tööd hindav eksamikomisjon. Meist sõltus ühe inimese lõpuhinne - see pani rohkem pingutama.

Kõlasid kammerorkestri esimesed noodid. Saal jäi haudvaiksaks, tundus, nagu toimuks midagi enneolematut. Solistide esimesed kõlad tahtsid elusalt hinge matta, see oli niivõrd ilus. Inimeste silmades võis näha helkimas pisaraid, kuid olid need tingitud muusika kurbusest või rõõmust ilusa muusika üle, ei oska keegi öelda.

Pärast solistide suurepärase esitust alustas laulmist koor, mis oma hingelisuse poolest ei jäänud solistidele

alla. Tunne, mis kõiki esinemise ajal valdas, on kirjeldamatu: kõik tüdrukud laulsid kogu hingest ja oli tunda, kuidas saal seda nautis.

Suurepärase teos jõudis lõpule ning saali täitis suur aplaus. Säravail silmil astus koor saalist välja - me saime jälle millegi ilusaga hakkama. Päev oli täiuslik pärast seda, kui saime teada, et Triin pälvis kõrgeima hinde.

Positiivsetest emotsioonidest kurnatud, kõndisin koju, möödudes Rae-kojast, kus tornis kõlasid õhtuse tunni löögid.

Leena Rappu

JALGKORVPALL VINNIS

Tüdrukud, kas teie teate, mis on ühist Pelel, Zinedine Zidanil ja TÜAN-i tüdrukutel? Enne eelmist kevadet ei näinud ka mina liiga suurt seost, nüüd aga küll.

Juba märtsi lõpus, kui päike hakkas

käima kõrgemalt ja vaimusilmas õitsesid sirelid, oli tunda FC Tartu-Kannikese sportlaste seas meelte-värinat-muskli-surinat. Õhus oli suurepärase hooaja hõngu.

Laura Mähar

Ja tuli juuni. Eh, tribla nagu Beckham? Pigem nagu FC Kannikese kapten Grethen - nimekas ründaja, kes oligi meie naiskonna resultatiivseim. Ka naiskonna ülejäänud liikmete iga liigutus oli lihvitud täiuslikkuseni, sportlik vorm laitmatu, täpselt ajastatud aasta tipp-sündmuseks. Koju tuldi vääritud säravaima medaliga.

Looduses valitseb tasakaal, nii ka spordis – seekord loovutasid meie poisid korvpallis kulla vastastele pealinnast, solidaarsusest, või nii ma mõtlen.

Eraldi väärivad mainimist nõtkete kehadega tantsutüdrukud, kes lüüriilise viisi järgi omasid kaunitult ergutasid. Öö varjus sai omajagu tantsu ja tralli kah, nagu ikka.

Suur sport suurepärase inimestega. Ja mõelda vaid, üks neist käib alles keskkoolis (*sic!*).

LAULUPEOSUVI 2004

I osa: Tallinn

Mitmes see nüüd siis oli? 24., tuleb välja. 135 aastat möödunud esimesest. Vaevalt, et keegi niikaua on elanud, et oleks au olnud neid kõiki näha ja kuulda. Aga eestlastele on laulupeost osavõtt tihti sama, mis iga pühapäev kirikus käimine vanal kuldsel ajal, kui targad veel lindude keelt oskasid. Ilus traditsioon. Nagu Tartu maraton või kama. Midagi üdini eestlaslikku.

Pille Säälik

Mulle oli see teine

üldlaulupidu ja esimene koos naiskooriga. Mis seal ikka – saabusin parajasti Põhja-Rootsist ja seetõttu ei saanud osaleda Tartu laulupeol ning nii kahju kui see ka polnud, piirduvad minu mälestused sellest väidetavalt teretoredast peost ainult piltide vaatamisega.

Aga Tallinnasse viivast bussist ma enam maha ei jäänud ning ka pärjad-põlvikud-seelikud oli meeles kaasa võtta. Maarja

jagas isegi uued ilusad pärjad meile kätte ja oh imet, neist sai selle laulupeo üks olulisimaid märksõnu.

No ja Tallinnas pidi ju kohe proovi minema. See on sihuke tüüpiline laulupeotraditsioon, et alates hetkest, kui buss Tallinna piiri ületab, on kogu aeg kohutavalt kiire ja me oleme pidevalt hiljaks jäämas. Noh, ütleme, et seekord läks õnneks. Naiskooride proovis oli TÜ AN

rivis kui üks naine ja laulis teised üle nagu tavaliselt. Häta jäime ainult ühendkooride proovis, kui mehed *piano* märke ei näinud. Aga no meie ju ka suuri meesterahvaid õpetama ei hakka, neil omal ka silmad ehk prillid peas või nii.

Ja saigi esimene päev, mis oli neljapäev, otsa. Hilja õhtul. Kobisime oma staapi, mis meil oli Narva maanteel (pursuide värk, noh, ja laululava ligidusest tingituna oli meil meeoleolu kogu aeg ülev) ja ootasime järgmist päeva.

Järgmine päev oli ka proovipäev. Vaheldumisi vihmahoogudega ronisime lavale ja sealt alla ning vabadel hetkedel kuulasime muljeid Õismäe kommuunist ja teiste kooriliikide proove. Erilise huviga muidugi meeskooride proove ning kuna jahedus tahtis vihma tõttu vahetevahel naha vahele pugeda, sisustasime oma aega võimlemiskava väljatöötamisega Finlandia saatel. Sibeliusele oleks kindlasti meeldinud, kava sai väga vitaalne.

Peohommik aga, tohoo pele, võttis heaks alata tugeva vihmasajuga juba kell kuus hommikul. Sadas ja sadas. Ei plaaninudki lõppeda. Sadas nii kõvasti, et laulupeorongkäik arvati paremaks ära jätta. Laste ja pasunate vaimsele ja füüsilisele tervisele mõeldes. Toimub/ei toimu/toimub/ei toimu-stiilis telefonikõnedega täitus pooltund. Väga ärev pooltund. Ja lõppresultaati teavad kõik. Laulupeorongkäik sai teoks vihmapladinast hoolimata. Meeleolukaim peorongkäik, mis senini olnud! Kahekordne vihmakeep oli lähim sõber ja onu Leis TAMist oli valmis kordama purjus vene madruse tempu aastate tagant, kui too sama suure vihmagaga Kadrioru pargi lombis ujumas käis. Kingad võeti näppu ja päikesepaiste laul kõlas lauluväljakuni. Ja uskuge või mitte, laupäevaõhtune laulupeokontsert möödus kuivalt.

Ja ei saa kohe kirjutamata jätta sellest aust, mis naiskoori tüdrukutele sellel peol osaks langes. Laulupeotule saatmine tuletorni, mis on olnud pikka aega ainult Ellerheina neidude pärusmaa, usaldati seekord meie hooliks. Ja kuigi see missioon nõudis meie seast lausa ohvreid, oli see siiski üks kirkamaid hetki sellel peolt. Meie ja meie Uued Pärjad Tallinna kohal kiikumask!

Nii see laulupidu läks. Oli vihma, oli päikest, laulu ja naeru. Oli pisi-pisi dirigent ja suur porilomp lauluväljaku ümber. Oli trallitamine mööda Tallinna tänavaid ja vähene uneaeg. Oli Vaike jälle dirigendipuldus juhatamas selle laulupeo teemalaulu. Oli mõtlik, aga sisemiselt kahtlemata naeratav Ernesaks mäeveerul ja palju välismaalasi, kes vist kõik meie punaseid seelikuid pildistada tahtsid. Oli naiskoori lõpulaul säälsamas Ernesaksa külje all, kui pidu jälle läbi oli saanud. Oli palju-palju vahvaid kaasmaalasi ja iseenesestmõistetav üksmeel.

II osa: Riia

Oot, oot, mis see siis nüüd oli? Sai välja ka magatud või? No mis elu see siis on, et pühapäeva hilisõhtul Tartusse saabuda, paar päeva riideid porist kasida, natuke tööd teha, rahvarii-dekäised ära triikida, läti latte muretseda ja reedel jälle bussi ronida? Õige, see on naiskoori elu suvel, kus sees kolm laulupidu.

No mis seal ikka. Mulle esimene Gaudeamus. Algas oli paljutootav – Valga piiripunktis suutsime mina, Maie ja Piret esineda kõige süüdimatamata ja jätkata oma teekonda Valmierani Tartu meeskoori bussis. Nujah, ainult et oma tüdrukuid sellest teavitamata. Tublitubli ja ilusilus, ärge teie nii tehke!

Aga Valmiera oli ilus vaikne linnake, päike paistis, rahvatantsijad kõrbesid ja keksisid ja lauljad lasid leiba luusse ning ootasid õhtust kontserti. See läks libedalt (muidugi kui mitte arvestada vahepealset hirmkiirustavat söömas käimist ja joostes riietumist), lätlased said meie igavesteks sõpradeks ja meie saime laulud selgeks. Läti hüm-niga, tõsi küll, läks veel aega.

Ja siis asusime kõik eestlased kui üks mees Riia poole teele, improviseeritud võistlusega „milline buss metsapea-tuste tõttu kõige hiljem kohale jõuab“. Kõik jõudsid. Tasa sõuad, kaugele jõuad.

Riias käsutati meid suurde spordihalli,

mis ehituspirete ja musta prügikilega oli jagatud sajasteks taidlejasulgudeks ja mille kohal hõljus hall kummilehk, mis tõusis tuhandest lahtipakitavast uuest kummimadratsist ja magamis-alusest. Egas midagi. Kott nurka ja jalgsiekskursiooni „Tutvu Riia linna-ga“ alga.

Teine päev sisaldas proove, proove ja veel proove. Õhtul aga esinesid kõigi kolme Balti riigi „eliitkoorid“ Riia ülikooli saalis tähtsatele onudele ja tädiddele ning pärast seda kepslesime rongkäigus Riia vabadussamba juurde, kus peeti pisike kõnekoosolek ja kuulutati Gaudeamus avatuks. Meie muidugi marssisime koos Tartu meeskooriga, et keegi milleski kahtlema ei hakkaks.

Viimasel päeval, pühapäeval, oli hommik ette nähtud peaprooviks (Popsid, vaesekesed, puhusid oma pille peaaegu norsates) ning pärast seda siva sööma, siva ööbimispaika riietuma ja siva rongkäigu alguskohta. See, et silm tiksus juba kaht magamata ööd ja jalad tantsimisest kergelt kuivetonud olid, ei seganud kedagi. Rongkäik oli korralik ja ei pääsenud ka kohustuslikust vihmahoost. Kui me Skonto staadionil oma sissemarsi järjekorras ootasime, käis väike elevus eestlaste ridadest läbi: kellegi väledad käed olid heisanud staadionitagusesse lipuvar-dasse pisikese trikoloori ja nimetatud tegevus teenis ära kena aplausi.

Kontsert ise toimus juba üsna õhtul – vaheldumisi pääsesid taidlema eri riigi lauljad ja tantsijad. Ja palun mind nüüd mitte kahtlustada kinnimakstud patriotismis – eestlaste kava OLI teistest parem. Nii tantsijate kui lauljate oma. Lahedalt rahvuslik ja hoogne, ning naiskoor loomulikult kargas oma tantsijatele tribüünil seistes kõigil jäsemetel kaasa. Lõpuakordi moodustas ühislaul ning ühiskarje „Tere, kaur-nis suvi!“, mis õnneks vahetas välja enne päevakorral olnud karje „Laulame, tantsime, mängime!“ Pluss väike ilutulestik lõpuks ja ühistants ja ruttu sööma ning siis juba oligi kodulee rataste all. Päike juba tõusis, kui buss Tartusse jõudis.

Vivat, crescat, floreat Juventus in aeternum!

PAGANAUSUST LAULUUSKU

Edith-Helian Thomson

Astud sisse Tartu Ülikooli, läbid edukalt laulmiskatse, käid kaks korda nädalas proovides kohal ja oledki ülikooli naiskoori liige? Ei, niisama lihtne see siiski ei ole. Täieõiguslikuks liikmeks ei või saada ükski kogenematu rebasekutsikas, kes pole oma sobivust austatud vanemate liikmete ees tõestanud ning paganausust lauluusku pöördunud. Selleks peab ta läbima kõik igasügisese üleminekuriituse füüsilist ja vaimset vastupidavust nõudvad etapid ning andma kõige lõpuks alandlikult truudusvande.

Siinkohal meenutan üht-teist lähemalt oma värskest läbielamusest, 2004. aasta 30. oktoobril Põltsamaa laululaagris, kus meie, ühtekokku 8 rebase jaoks need saatuslikud hetked aset leidsid.

Niisiis, õhtul, peale pikki laulmisele pühendatud tunde paljastati enesetõestamise esimeses voorus iga uustulnuka tõeline pale mõne saatusliku minuti jooksul, mil ta, nimesilt rinnas, ühegi pilgu eest varjamatult lavaäärel seisis ning iseenda ja oma looduse poolt antud saba väljanägemist õigustama pidi. Lisaks tuli teada elufilosoofia põhitõdesid, seda, mis värvi on armastus jpm.

Peale intellektuaalset pingutust pidime meie, tsiviliseerimata rebasekutsikad, demonstreerima oma lauakombeid. Pean piinlikkusega tunnistama, et see üritus ebaõnnestus allumatute ja eriti kohmakate käte (loe: käppade) tõttu täiesti — veeklaas läks ümber, jogurtit sattus rohkem riietele kui suhu ja hambaharjaga ei õnnestunud üldse suule pihta saada.

Füüsilise osavuse ja koordinatsioonitestid läbisime seevastu edukalt — on ju eriti oluline, et tundide kaupa sirgelt seismine hästi välja tuleks ning et lõug kiirete silpide puhul lauluviisile järgi jõuaks. Ja viimaks kõige olulisem — muusikalise võimekuse kontroll. Kõigest mõned minutid, et viisistada etteantud read ja kanda need pidulikult ette.

Vaatamata kõigile äpardustele olime siiski üsna tublid ja meid otsustati lahkelt lauluperre ühendada. Iga vastane “pereliige” sai endale lauluema, kes on valmis oma tütrele abiks olema nii mures kui rõõmus, nii vaesuses kui rikkuses, ning kelle enda ema sai seeläbi vanaemaks, tolle oma vanavanaemaks jne.

Kõiki katsumusi kroonis pühitse-

mistseremoonia, mis kogu oma pühallikkuse juures kõikidest katsumustest see kõige raskem oli. Peale juuksesalgu (loe: püha reliikvia) loovutamist, põlvitasime meie, 8 värskelt ristitud paremat kätt üleval hoides keset lava, et anda töötus jäägitult Tartu Ülikooli Akadeemilisele Naiskoorile pühenduda ning selle reegleid ja vanemaid liikmeid austada ja armastada. Austuse märgiks kummardusime ühe korra iga kord, kui öeldi “Tartu”, kaks korda, kuuldes sõna “ülikool” ja kolm korda peale “akadeemilist naiskoori”. Nõnda tegime lugematul korral minutite möödudes, kuni meile loeti ette pikka vandeteksti... ja nõnda tegime taas lugematul korral, kui meile loeti teistkordselt ette sedasama teksti, algusest lõpuni. Seejuures aitasid füüsilistele hädadele mitte liigset tähelepanu pöörata teadmine, et kõik, mis ei tapa, teeb tugevamaks, ja mõte, et samamoodi andis 27 aastat tagasi vande ka minu ema, (kes ehk nüüd ühtlasi mu vanavanavana/.../ema või -tädi on) ning paljud enne ja pärast teda.

Vivat academia, vivat et traditio!

Krt..., JÄLLE SEE LAULULAAGER

Mis seal salata, hoolimata sellest, et laululaagris saab lood korralikult selgeks ning luukambris on kõigil võimalik dirigentidele oma suurepärasest viisipidamisest demonstreerida, on raske mõnikord laupäeva-pühapäeva laulmisele pühendada. Tormise “Kurat sundku...” kõlab laupäevahommikus proovis eriti ägedalt. Ometi on praegused laululaagrid palju-palju leebemad, kui olid laagrid ajal, mil rohi oli rohelisem ja päike kollasem.

Kui praegu alustame laululaagreid enamasti laupäeviti ning suure kauplemisega lüüme välja harjutamise Tartus, algasid varasemad sügisese laululaagrid reedeõhtuse bussisõiduga Käärikule. Ning kohe õhtul algasid ka proovid. Aktiivset tegevust jaagus kuni pühapäeva õhtupoolikuni ja Tartu tagasi jõuti alles pimedas.

Aga pered? Kuidas nendega jäi? Abikaasadel oli nädalavahetuse sisustamiseks vaba voli, lapsed võeti kaasa — laulukooris oli ju tähtsime, kes tahtsid lumememme ehitada, kuid ise ei osanud. Keegi pidi neid ometi aitama!

Kääriku oli traditsiooniline laagerdamispaik, kus käidi igal sügisel. Nostalgiamõtete püüdsime traditsiooni elustada 90ndate lõpul, kuid...külma oli. Pärast reedest

rasket proovi ning nappi uneaega (kell 3 öösel tuleb ju partiisid harjutada!) algas laupäeva hommik ühise võimlemisega. Ning võimlemine polnud sel ammusel ajal mitte öla- ja lõuarvingide tegemine, vaid ikka tõsine sport.

Isegi luukambrid olid sel ajal olemas. Ning mõnikord tuli oma partii lindi pealegi laulda (ning pärastist kuulamist ei saanud jätta helimeeste hooldeks — kogu jorin mängiti kohe sulle endale ette ka).

Laulmise vahelpealaks korraldati ka orienteerumisi; korralik matkatiir aitas väsinud vaimu turgutada. Huvitav, kas keegi mõnikord metsa lootusetult ära ka eksis?

Taidluskavad ning rebaste ristimine olid Kääriku laululaagrite kohustuslikus kavas. Sealsesse pühapäeva on maetud aastakümnete vältel koori rebasekutsikate laulusulgi (ärge siis imestage, miks seal kandis suusatades lauluümin huulte kipub).

Tiina ja Rait Sarjase meenutuste alusel oma arusaamise järgi üles tähendanud Kristi Kuningas.

Minu Ema - Koorilaulja

Niikaua kui mina mäletan, on naiskoor olnud alati tema jaoks väga tähtsal kohal. Ei saa öelda, et ta oleks ohverdanud oma pere, aga ta sättis oma tegemisi nii, et kumbki väga ei kannataks.

Esimesed mälestused on seotud sellega, et mind võeti proovi kaasa ja eks ma seal selline polgu poeg olin, kõik tulid ja tahtsid rääkida ja küsisid, kas ma neid ikka ära tunnen. Niisiis, diplomaadikoolitus algas varasest noorusest. Loomulikult tundsin ma kõiki (*ha-haa-haa*). Ma ei saand kunagi aru, miks inimesed laulavad a) nii pikalt ja b) nii kõvasti.

Edasi tuli aeg kus naiskoori tüübid said välismaale. Soome ja Ungarisse. Oli ju tore, kui said koolis automudelitega uhkustada, aga emast lahusolek ja isa kokakunst jätsid asjale teatud varjundi. Isa kokakunst siiski vähem. A kohtumise rõõm oli seda suurem. Noh, sai ema tagasi ja sai asju kah. Änksa!

NAISLAULUSELTSI AASTAPÄEV

Kui ma 17. oktoobri hommikul Nõmmel ühiselamust välja astusin, oli mul iseäranis rõõmus meel. Hea meel, et saan taas kohtuda toredate naiskooritudrukutega, sest igapäevast korralistest kooriproovides ma sügisest enam ei käinud. Sel päeval kiirustasin Eesti Naislaulu Seltsi 10. aastapäeva kontserdile Kaarli kirikusse.

Bussipeatuses sattusin kokku dirigent Risto Joostiga, kes oli teel oma koori, Voces Musicales, proovi. Kuna minul olid rahvariided üle öla rippumas ning noodimapp käes (kaugelt näha, et esineja), astus ta ligi ning küsis, kas lähen naiskooride kontserdile ja millises kooris ma laulan. (Siinkohal mainin ära, et Joost on Eesti Muusikaakadeemia üks minu õppejõudu.) Kui vastasin, et laulan ülikooli naiskooris, meenus talle esmalt kevadine konkurss Rakveres, kus naiskoori

ri esinemine oli jätnud hea mulje.

Kesklinnas kõndisin reipal sammul Sakala keskuse poole. 11.30 pidi saabuma naiskoori buss. Pärast kümne-minutilist ootamist tundus asi kahtlane ning võtsin tüdrukutega ühendust. Selgus, et buss oli otse Kaarli kiriku juurde sõitnud ja kõik juba vahetasid rahvariideid. Tormasin kontserdipai-

ka. Kirikus oli väga palju rahvast ning ühisproovi läbiviimine seega veidike raskendatud. Küll ei näinud tagumistes ridades olevad lauljad dirigenti, küll jäi orel sama probleemi pärast aeglasemaks.

Veidi jahedas kirikus võis kontsert alata. Alguses toodi sisse Naislaulu Seltsi lipp. Kontserdi avaosas lauldi ühislaule, näiteks „Hoiä Jumal Eestit“ ja „Ma tänan Sind“. Lisaks veel suvi-

sest laulupeost pähekulumiseni lauldud „Päikesele“ ja „Ta lendab mesi-puu poole“. Dirigentideks olid Ants Sööt, Merike Toro, Vaike Uibopuu jt.

Naiskoor esitas omapoolselt meile armsaks saanud laule. Hamiltoni „Ave Maria“ jäi meelde, sest saatis klaver, mis oli kiriku rõskes õhus seistes veidi häälest ära. Lisaks esines kontserdil üle-eestiline neidudekoor „Leelo“ Toomas Volli juhatusel ning meeskooridest oli tervitama tulnud Tallinna Poistekoor Lydia Rahulaga. Kontserdi lõpetas pillimängu sära ja pidulikkusega trompetistidest perekond - Avo Ots oma poegadega.

Sügisene pühapäeva pärastlõuna oli täis südamlikke lauluviise. Üle Eesti olid kokku tulnud naiskoorid, kes tähistasid ühist juubelit. Pidu jätkus veel Salme kultuurikeskuses.

Lugu mahajäänud pärjast, sõlest, vööst ja sukkadest

Naislauluseltsi aastapäeva puhul oli Tallinnas tulemas järjekordne esinemine, seljas rahvariided.

Olin tekitanud meeldiva ja kasuliku ühendamise variandi ning sõitnud pealinna kohale päev varem. Hea tuttav oli nõus mind autoga viima (rahvariideid ju raske tassida). Kõik sujus ladusalt, Tallinna tee on parasjagu pikk, sestap tegime teel mitmeid peatusi, mille tarvis oli aeg-ajalt vaja ka pagasiruumis asuvast kotist asju õngitseda.

Hommikul silmi avades mõtlesin neile, kes pidid minust mitu tundi varem ärkama. Ajal, mil teised poolel teel kusagil bussis loksusid, sõin mina kaks võileiba ja lüripisin jahtunud teed (ei mingeid kooke ega komme).

Alustasin riietumist — kõigepealt kahekilone pihik, käised ja siis vöö.....

Kuid minu seljakotis puudus pamp, mis pidi sisaldama väiksemaid detaile. Pampu ei leitud ka mind Tallinnasse transportinud autost. Värisevi käsi, külm higi otsa ees helistasin ühele endisele presidendile, kes andis mulle ka kohe head nõu: „Pane ennast põlema.“ See paistis olevat ka ainus võimalus.

Esiteks oli selge, et pärjata lavale ei saa. Teiseks ei tulnud kõne allagi variant, et ma kohale ei ilmu. Niisiis hakkasin kasvatama telefoniarvet ja helistasin läbi kõik reservohvitserid ja koorist varalähkunud. Poole tunni möödudes oli lahendus leitud. Sukad asendasin poevärskete varvassokkidega, mis leiavad kindlasti praktilist rakendust ka edaspidi. Vahetult enne kontserti toodi mulle pärg, sõlg ja vöö (aitäh, Triin!), ning läksin lavale nagu õige mees kunagi.

Koju jõudes lootsin eest leida kilekotti, mis nii palju peavalu oli tekitanud. Aga mida polnud, seda polnud. Hetkeks tekkis vajadus külastada Staadioni tänavat. Siis otsustasin selle samuga oodata. Polnud ka otsest vajadust — uus pärg, vöö ja sõlg ju olemas.

Järgmise päeva õhtul helistas seesama tuttav, kes mind Tallinnasse oli viinud ja teatas, et leidis auto pagasiruumi nurgast asjad, mida tal kunagi pole olnud. Ta ei soostunud pärga pähe panema ega sukki kandma...

Auto, mille pagasiruumi ma õnnetul kombel oma rekvisiidid olin poetanud, asus kogu kontserdipäeva väga lähedal kirikule, kus me esinesime. Ja kumbki meist ei teadnud kontserdi hommikul, et autos ootavad nukralt peremeest pärg, sukad, vöö ja sõlg.

Liina Kütt

← Alguks lk 8

Kodus ei saand ma kah sellest asjast aru, kui emps vahepeal harjutas. Olles tutvunud koori proovidega, ei mõist minna mitte, kas tal sellest veel väheks jäi.

Ja laululaagrid, kus ma aeg-ajalt kaasas olin ja päkapikke joonistasin ja memmesid tegin ja Maimetsa Andri minu mudele ära lõhkus. Eks teile endale on teada, kuidas kõlab raskemat sorti heliteoses ühe häälerühma partii. Põle just suurem asi või kuidas?

Pärastpoole oli juba tore, kui valvas silm kodunt kadund oli. Isa küll proovis, aga

ega ta ikka nii tõsiselt minu tegemisi kontrollida ei viitsind. Olid toredad ajad. Kohtumise rõõm oli enam mitte nii hirmus harras.

Ja siis läksin ma ise koori. Ega mul ei olnud kogu oma teadliku elu jooksul kordagi kahtlust kah, et ma meeskoori EI LÄHE. Esimesel kursusel esimesse proovi ja tehtud mees valmis. Ma olen ainulaadne kuju, ainuke mees meeskoorist, kes ikka pidudel koos emaga. Aga sellel on ka head küljed — ilmekas näide oli kevadlaager, kui ma jäin veel võrku koksima ja siis selgus, et ega seda

sööki nüüd ülearu kah polnud. Ja siis ta tuleb (nagu ingel kesapõllul), tõsine emailkausitais head-paremat täis ja teatab täiesti rahulikult, et ta võttis mulle kah natuke. Noh, nii igaks-juhaks. Eks ole, ei saa kurta.

Üldiselt ja üheselt: minust ei saa kunagi nii head ja pühendunud lauljat kui emps on. Inimesena - kes seda teab, aega veel on. Aga laulupisiku ja ka hääle eest (isa oli mul poistekooris tegija aga siis see häälemurre tuli ja kunstimeistri austavat nimetust talle ei omistatud) tuleb mul teda tänada küll.

Rait Sarjas

Naiskoori üks tähtsamatest kontsertidest igal lauluhooajal – traditsiooniline ühine **jõulukontsert** koos Tartu Akadeemilise Meeskooriga – leidis aset 17. detsembril 2004. a Tartu ülikooli aulas. Õhkkond oli akadeemiline (mida võiski eeldada kahe akadeemilise koori esinemiselt), kuid samas sõbralikult soe ja jõuluootusest ärev. Publikutki oli üsna palju – nii pereliikmeid, sõpru-tuttavaid kui ka lihtsalt koorimuusikast lagu pidavat linnarahvast.

Naiskoori repertuaar oli tänu Vaike suurtele kogemustele ja suurepärasele tunnetusele mitmekesine nagu alati, koosnedes mitte üksnes armsakssaanud jõulu- ja religioosse taustaga lauludest, vaid esitati ka armastuse teemast kantud laule eesti autorite sulest. Sealhulgas kõlasid TÜAN-i esituses esmakordselt A. Ritsingu **“Arm tuli”** ja U. Sisaski **“Ood armastusele”**. Viimase ettekandmisele andsid olulise panuse ka vapper väike solist Kai-Ly Remmelkoor ja flöödil Hipp Kalkun. See laul on tähendusrikas ka seetõttu, et laulu pealkirja **“Ood armastusele”**

võtsime oma 60. juubeli läbivaks teemaks.

Värvi lisasid jõulukontserdile kindlasti ka kolm erineva karakteriga laulu V. Tormise tsüklist **“8 eesti lüürilist rahvalaulu naiskoorile”**, mida täies koosluses on võimalik kuulata naiskoori lähitulevikus ilmuvalt eesti muusika plaadilt. Kontserdi lõpust ei puudunud loomulikult ka **ühendkoori laulud** koos TAM-iga, mil vanemal lauljal oli jällenägemisrõõm ning noorel lauljal uus kogemus musitseerida võõra, kuid samas nii omase dirigendi Alo Ritsingu käeviipe järgi.

Kontserdile järgnes meelietrutavast ootusärevusest lugematuid unetuid öid põhjustanud jõulupidu koos meeskooriga Veski villas teemal **“Disko-aeroobika”**. Kostüümid kandsid 80ndate aastate hingust: värvilised retuusid-sukkpüksid, säärised, peapaelad *alla Kare Kauks*, kirevad pluusid-seelikud, võimlemis- ja maadlustrikood, kohevad lokkidega soengud jne. Sportlikumad tüübid Laste ja Noorte Spordikoolist olid oma roosade Marati

dressidega tulnud **“otse trennist”** ning nende jõud ei raugenud ka peol, kus jätkati hüpennööriharjutuste ja lindikavaga, mis, tõsi küll, viidi läbi nähtamatu spordiinventariga.

Lähtuvalt õhtu temaatikast ei puudunud programmist ka diskoteerimine (loe: tants), aeroobika-kavad ning püramiidide ehitamine, mida häälerühmad edukalt ka kingipakkide lunastamiseks ette võtsid. Tants ja trall ning hilisem töö seksioonides kestsid kuni varaste hommikutundideni. Viimased vaprad asutasid end koduteele kella kuue paiku...

Kokkuvõttes oli ilus kontsert ning tore pidu – mida muud oskaksingi hingekosutuseks soovida!

Grethen Kuusik

OPERATSIOON “ORAVAKE”

kama, aga teavituseks kõikidele inimestele, kes remondi järgus korteris soovivad üritust teha – varuge põrandapesuks vähemalt kaks päeva. Eriti, kui tegu on lihvimata ja lakkimata põrandaga. Peale 13ndat põrandapesuvee vahetust sai minul villand. Siirad vabandused minu poolt kõikide inimeste ees, kes pärast üritust endale uued sokid pidid ostma.

Esimesena saabus meeskoor. Naised teadagi jäävad alati hiljaks – nii ka seekord. Aga peab tunnistama, et tund peale saabumiseks soovitatud kellaaega oli pidu täies hoos ja rahvast muudkui vooris. Nagu viisakatel inimestel kunagi, nii oli ka meeskooril pillid ja noodid kaasas, ja nii see pidu käima läks. Siiski-siiski oli seekord ka naiskoor vähemalt ühe kitarriga esindatud.

Ja nii see elu siis kulges, laulude ja pillimänguga. Sekka natuke jutuveestmist, natuke naljatamist ja jälle lauluga. Mis muud ühelt kooripeolt tahtagi kui lõbusat tuju ja pillimängu, kõik muu tuleb iseenesest.

Hommikune korteri ülevaatus andis tulemuseks suure hulga papptopse ja –taldrikuid, kaheksa laulikut, ühe seljakoti, ühe salli, ühed kindad, ühe keelpilli, pastaka ja hulgaliselt muid pisividinaid. Enamik asju on nüüdseks oma omaniku juures õnnelikult tagasi, aga paar laulikut peaks veel siiani üle olema, Kes tunneb puudust, andke teada. Minu poolt meenutavad pidu imearmas kaart riulis, palju põnevaid pilte, köögis olev mikser ja noad, samuti soola- ja pipra-toos ja ma usun, et ka tööriistakast on endale väärilise koha leidnud. Kui nüüd keegi veel üles tunnistaks, mida te muu tolmuharjaga tegite?

Mariken Jõgi

Asi sai alguse sellest, et me ostsime endale korteri. Üks osapooltest TÜANi, teine TAMi liige. Järgmise etapina oli ju vaja korraldada soolaleivapidu. Pärast pikka aega kestnud arutlusti sai selgeks, et **õudselt inetu on kutsuda ainult osa koorist - järelikult tuleb kutsuda kogu koor**. Toredad inimesed kah – keda sa sealt ikka välja jätad. Sellest sai siis alguse operatsioon „Oravake” ehk „Kutsume koorid pidusse”

Esialgused arutlused andsid ehmatava tulemuse – koorides on kahepeale kokku oma sadakond inimest. Eeldades, et vähemalt pooled jätvad tulemata, saame ikkagi 50 inimest, mis ilmselt hakkab juba vähehaaval ka kandetalade tugevust proovile panema. Edasised leidlikud manöövrud ja vangerdused andsid oodatavaks külaliste arvuks 40. Selle koha peal löime tabelitele käega ja otsustasime, et tulevad, kes tulevad.

Kauaoodatud pidupäeval avastasime hommikul, et enne külaliste saabumist tuleks ju korter ka ära koristada. Lihtne öelda - raske teha. Kaasa vingerdas ennast välja vabandusega, et tema peab tööle minema – jättes mulle kipsi-, krohvi-, saepuru- ja tont teab mis sodi veel täis korteri. Kõige muuga saab veel hak-

Märkmikus seisis jaanuarikuu viimase nädalavahetuse peal suurelt ja punaselt kiri - **SUUSALAAGER!!!!** Kus ja mida - seda ma päris täpselt ei teadnudki. Olin vaid kuulnud, et tegemist on juba pika traditsiooniga, kui Tartu Ülikooli Akadeemilise Naiskoori tüdrukud ühes Tehnikaülikooli Akadeemilise Meeskooriga toreda ja sportliku nädalalõpu kesk lumi-seid laasi koos veedavad.

Värisevi jalgu, soojast pesust ja villastest sokkidest pungil kotiga, astusingi ma külmal reedeõhtul kodust välja (taganemisteed enam ei olnud - tuli minna), lootes pühapäeval puhanu ja õnnelikuna naasta.

Tartu kesklinna lähistel astus mulle ligi üks noormees: **“Neiu, teil on küll selline nägu peas, et...et siis suusatama jah?!”** “Ja- jah?!” kostus minu kogelev vastus (aga mis mu näol viga oli, sellele pole ma tänasenigi vastust saanud). Mõne hetke pärast lebaski minu varustus ühe auto pagasiruumis ja sõit suusalaagrisse võis alata. Uskuge mind, samamoodi juhtus kõigi tüdrukutega, kes tol õhtul, suusad seljas, peahoone ees toredatele noormees-tele naeratasid.

Auto aknast avanes vaade lumiste metsateedele ja tähisele täevale. Kui ilus... nii ilus, nii ilus! Olin unustanud ennast seda maalilist lumist maastikku vaatama, et polnudki enam päris kindel, kas autojuht mind ikka õiget metsavaheteed sõidutab. Kui äkki! Tuttavad tüdrukud, lumised küll, aga siiski omad, mööda mäge alla veeresid. **PIIRKOND ON ÕIGE!**

Ja oligi Järveküla - oma soojaks-kõetud majakeste, väikese sauna, libeda järvejää ja käreda pakasega. Piirkonnaga lähimal tutvumisel selgus, et kõik oli olemas - soe söök, soe vastuvõtt ja eelmisest õhtust leige saun, mida mõned entusiastlikult meelestatud suusalaagerdajad esimesel võimalusel proovima ruttasid (Saladuskatte all mainiks siiski ära, et puid nood saunatajad pliidi alla panna ei sõandanud. Samas tõesti, kui süda piisavalt soe, siis milleks priisata).

Juba esimesel õhtul läks **MÖLL SUURE HOOGA LAHTI**. Mehed-naised omavahel (taas)tutvust teinud, moodustati võistkonnad, et esimeses võistluses - köieveos - rammu katsuda. Tuleb tunnistada, et suusalaagri ettevalmistustreeningutega olid kõik tublisti tööd teinud ja vormi õigeks ajaks ajastanud - jõudu ja tahet oli

ülearugi. Vaene kõis, mida sikutati täiel rammul, osutus nõnda nõrgaks, et purunes kordi kaks, kolm. Kuid see-eest oli nalja kui palju, kui rammume-hed/naised üksteise otsa pehme lume sisse maandusid. Kuid lisaks sellele, et lumi oli pehme, oli ta ka külm. Ilma-taat oli lõpuks ometi ära jaganud, mis mastist laagerdajad sel aastal kokku on tulnud, ja üllatas meid selletalvise käre-daima pakasega.

Esimene õhtu jätkus meeleoluka tant-supeoga, mis kestis varavalgeni ning mille käigus sai kõigi laagerdajatega lähemat tutvust tehtud.

Päikeselise laupäeva hommikul aga läks sõiduks. Kuna ma ise suuski alla ei saanudki (seda viga annab järgnevatel aastatel parandada), võin siinkohal lühidalt edasi anda seda, mida ma suusatajatelt kuulsin. Päike paistis, lumi sillerdas vastu ja külm kippus näpuots-te kallale, kuid suusasõit nii vabas kui ka klassikalises stiilis, lisaks veel ka takistusraja läbimine (oh neid mahalangenu-d puuksi küll!) olid vägagi meeleolukad. Lisaks oli sõitjatel hea ülevaade rajal toimunust, sest seal, kus on eesti suusatajad, seal on ka legendaarsed **Lembitu Kuuse ja Toomas Uba**. Kuna meil reaal-is neid mehi siiski kohale toimetada polnud või-malik, tegid legendaarse töö kaks sõnaosavat noormeest ise ära. Ja nagu igale suusamat-kale kohane, ootas seegi-kord künka taga soe maitsev supp. Kõhud täis, tuju hea - sai ju vahepeal lisaks kom-mentaatorite mula kuulami-sele ka “palli” mängida - lükati jälle suusad alla ja liueldi pakast trotsides möö-da metsaradu edasi. **SUUSASÕIT ON AJAVÕIT!**

Kuid ega selleks päevaks polnud veel spordiga ühelpool. Tore järvejää oli ju veel täitsa proovimata. Egas muud kui uisud alla ja hokitama. Hokiplatsile jõudsid küll ainult kangematest kange-mad - külma oli niivõrd, et vaid üksik-ud julged julgesid nina õue pista. Kuid ega üritus siis veel seepärast ära ei jäänud. Kaugel sellest - korralik lahing peeti maha sellegipoollest. Ja jällegi - **SPORT VÕITIS!**

Jalad üles sulatatud, uus soe sisse saadud, oli aeg suusalaagri traditsionaal-seks öiseks matkaks. Kell tiksus 22 peale ja niisamuti ka külmakraad ja umbes sama palju oli ka neid vapraid,

kes matkatee jalge alla võtsid. Tõrvikute ja taskulampidega teed valgustades asu-tigi teele. Kuhu?! Ei teagi täpselt, ena-miku ajast läksime me mäest üles. Aga ilus oli. Ja nüüd tagantjärele on seda isegi raske kirjeldada. Oli lund ja olid tähed ja olid sõbrad ümberringi. Sõpra-del olid silmad säravad ja vahest vesi-sedki, seda nii külmast kui ka selleõisest talveilust. Tõesti oli ilus... **NII ILUS OLI**. Ma olin lummatud. Ja külm ei olnudki, kuna lisaks sellele, et kogu kaasaveetud varustus sai korraga selga topitud, peatus matkaseitskond mõned korrad, et õist pikniku pidada: soe tee ja härmas nägudega sõbrad tegid olemise soojaks. Meie jõudsime lõpuks ikka oma majakeste juurde tagasi. Ja kohe sauna! Mõned uljaspead proovisid jää-augu mõnusidki. Kuid kuna saun oli eestlastele kohaselt hästi kuumaks kõe-tud, polnud külmetamiseohtu karta.

Minust oli tõesti naiivne arvata, et selle-ga suusalaager kulmineerubki. Veel samal õhtul pandi suusalaagri rebase-d proovile. Et näha, mis mastist laagerda-jatega tegemist, tuli rebastel ette valmis-tada väike etteaste. (Eesti noorte naiste suusakoondis kommentaatorite Lembitu ja Toomase juhendamisel said oma ette-astega hästi hakkama.) Ning oma sen-suaalselt roosa tantsukavaga rõõmistas suusalaagri publikut ka King Teami esindus - suusalaagri veteranid juba teavad, mis rahvale meeldib. Meeleolu-kas tants ja trall jätkus ka selle pika te-gusa päeva õhtul.

Ja oligi käes pühapäeva hommik. **AH-JUD OLID JUBA JAHTUNUD**, andes märku, et on aeg suusalaager pidulikult lõpetada. Ja sõidetigi koju. Olin väsi-nud, aga õnnelik. Suusalaager oli üks igati õnnestunud üritus. Olen ülimalt tänulik neile, kes selle suusalaagri nii toredaks ja meeldejäävaks muutsid. Jään heldimusega meenutama toimunut ning ootan põnevusega järgmist.

Kui süda piisavalt soe, milleks puudega priisata?

Naiskoori noorlauljad on kindlasti märganud, et kooriproovis toimub aeg-ajalt mõningane närviline sebumine, sekka poetub mõni fraas või lausekatke, mis seostub sõnaga "juubel". Ja et valitud seltskond peab pärast proovi mõnikord maha istuma, et arutada ASJU. Teevad veel sellise tusase ja väsinud töötegemise näo ette.

Esmajoones peate teadma, et koor on jõudnud auväärsele ikka, saab 3. märtsil ümmarguse 60 täis, seega oleme kõigest mõne kuu jagu nooremad kui näiteks rahvusmeeskoor. Samas on koori liikmete keskmine vanus püsinud viimastel aastatel enam-vähem stabiilsena 22-23 eluaasta ringis – numbrid muutuvad,

kuid noorus jääb. Ühelt poolt oleme uhked vanapiigad, teisalt ulakad tudengid. Armastame vana ja väarikat juurtega muusikat, samas võtame seda noorusliku innu ja vaimuga. Peame kinni traditsioonidest, aga võtame koori vastu üha krrreisimaid tüdrukuid.

Traditsiooniliste ürituste sekka lisame sel aastal esmakordselt ka ürituse vilistlastele – koguneme praeguste ja endiste lauljatega teeõhtule. Eks meie kui traditsioonilise akadeemilise koori häda ja õnnistus ole meie noorus. Et selleks ajaks, kui meie noor häälematerjal on sobilikuks koolitatud ja enam-vähem on selgeks saanud, kuidas see koorilaulmine üldse käib, tuleb juba *alma materi* ja

Tartuga hüvasti jätta. Sama on ka koori mäluga – inimesi, kes mäletavad olulisi asju, on üha raskem kätte saada. Selleks, et noorele naiskoorile meenutada ka "vana hea" naiskoori tegemisi, tuleks omavahel mõnikord kokku saada ja vanu häid asju üle meenutada. Selleks, et teie mälu koori jaoks kaotsi ei läheks, palun ka teil oma mälusopid üle käia ja välja otsida olulisi esemeid, mis võiksid kajastada teie tegemist naiskooris ja mida võiks välja käia naiskoori aegade kõige kreisimale juubelinäitusele, mis valmib meie kõige kreisimate duracellide (ettevaatust, reklaamipaus) käe all.

VÄLJAVÕTTEID KOORILAULJA PÄEVIKUST

Piret Sütt

3. detsember

15.00

Poolt tundi veel ja peabki juba minema tuiskama.. Tüüpiline!!! Alati jääb ajast puudu. Loodetavasti panin hommikul ikka noodid kotti... Sussid igatahes said ja see kampsun ka. Eelmisel korral oli nii külm. Ingrid küll väitis, et nüüd on seal palav, aga mina ei usu!. Olgu pealegi, kasutan veel viimaseid hetki töötegemiseks. Nagunii õigel ajal siit minema ei saa :)

3. detsembri pärastlõunal võis Kalevi tänava kõnniteedel täheldada liikumist valdavalt ühes suunas: paremalt vasakule ehk kesklinnast Pargi tänava poole, siis üles mäkke, ikka Õpetajate Seminari poole. Teadjad-inimesed juba noogutasid mõistvalt pead, et ja-ja, naiskoor vist jälle lindistab. Ja neil oli täiesti õigus. Kätte oli jõudnud aeg, kus linti pidi laudama järjekordne kogus eesti koorimuusika varasalvest. Seekord võeti ette suurepärase helilooja Veljo Tormise kaks suurepärast teost - Sampo tagumine ja 8 lüürilist eesti rahvalaulu.

Tüdrukute täpsus oli nagu alati. Lahtilaulmine kulges õnneks suuremate viperusteta ja enne viit saime alustatud lindistamisega. Kes Sampoga kokku puutunud, need teavad, et ei ole seal kerge kellelgi. Küll on noodid kõrged, siis jälle palju pooltoone, mida tabada ei olegi alati nii lihtne, keegi „kaevab” vahepeal jne jne. Kui pool teosest oli linti saanud, võis juba natuke õnnelikumalt ohata, sest kell näitas veel täiesti mõistlikku aega. Igatahes, läks aega, mis läks, aga reede õhtul me selle linti laulsime....

..... et siis hommikul jätkata.

Järgmine hommik Õpetajate Seminari saalis algas millega? Loomulikult

võimlemisega: õlaringid, puusaringid, pearingid, sirutus ja painutus. Häälsuud ja laulma. Ikka „kui mina hakkakan laulemaie, kui mina hakkakan....” Ega olnud midagi ebatavalist selles, et enda arvates selgemate lugudega tuli rohkem vaeva näha kui nendega, mille kohta sisetunne ütles, et oleks veel mõnda proovi vaja harjutamiseks. Ja kui me olime lugu juba kaheksa korda laulnud (lisaks veel viimast kolme takti mõned korrad) ning lõpus hoidsid veel hinge kinni (et krabinat ei kostaks) ja mõtlesid juba rõõmsalt, et nüüd on tehtud, ütles helirežissöör Maido (kes oli muidu väga muhe mees), et no teeme ükskord veel. Säh sulle! Maido oli tegelikult see inimene, kes suutis väsinud tüdrukutesse süstida vajaliku energiaportsu ja innustuse nendeks viimasteks vajalikeks jõupingutusteks. Sest kui sulle öeldakse, et sumin peaks suurema hooga üles lendama (või oli see „lendamine peaks suurema hooga üles minema?”), siis ei jää ju ka muud üle, kui hoogsamalt sumiseda.

Igatahes laupäeva lõunaks olime me edukalt jõudnud finišisse, selleks koraks. Nüüdseks on linti lauldud ka viimased neli lugu, mis veebruaril jäid, ning tuleb vaid Maidole lõikamiseks ja kleepimiseks jõudu soovida. Plaati on oodata kevadeks.

Toimetus tänab **kõiki**, kes allusid meie survele ja tekstid valmis kirjutasid, pildid välja otsisid ning lahkesti väljatrükkimise võimaluste eest hoolitsesid.

Eriine tänu iseendale: Katrele eriti rullimatu rullbiskviidi ja Ukule kannatliku meele eest, Pillele nobedate kirjutamisnäppude ja Tõnisele ajakirjandusbrigaadi talvises Tartus sõidutamise eest.

Kõige suurem tänu Kristile, kes tekstidest huvitama osa välja praakis, kirjavead (peaaegu) välja rookis ja ajalehe kokku kleepis. Ning tuhat tänu Kairele, kes kogu selle vaevalise protsessi ajal jaksas toeks olla ning porisemist kuulata :)

KAS TEADSID, ET

* plaadi peale jõudnud lugudes on keskmiselt 6 lõiget minutis;

* on olemas spetsiaalne vihma eemaldamise masin;

* Maido arvates pole naiskoor päris lootusetu: mõnikord me siiski peame viisi, tunneme nooti ja saame aru, kus on poolikud ja kus terved toonid :)

16.27

.....mi-i-i-a-a-a-mi,
mi-i-i-a-a-a-mi..

16.32

.....TTTTTTTT, TTTTTTTTTT...

4. detsember

8.01

....mmmm.... oh, kas tõesti juba peab ärkama??? Nojah, koorilaulja ärkab alati vähemalt kaks tundi enne laulma hakkamist ja teeb **HOMMIKU-VÕIMLEMIST**. Nii-siis, ärkasin, aga ei võimle. Väga vahva oleks, kui lõunaks oleks kõik valmis. Aga ma väga optimistlik

ei ole.... ikkagi 8 lugu, mis sest, et mõni päris lühike.

9.52

Ma ei saa aru, miks ma tormasin, nii et ninast veri väljas!!! Istume nüüd siin fua-jees toolide peal reas nagu kanad õrrel. Aaa..... näe, inimene võtmega tulebki. Väga hea!